

skyde Spurve med Kanoner, og at det er et Spild baade af Tid og Penge og Menneskekræfter at stille noget saadant op.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) spurgte, hvorfor jeg havde fastholdt, at Demarkationsservitutten skulde være paa 25 Aar, da Koncessionssøgerne kun vilde indrømme 5 Aar. Jeg skal kun dertil bemærke, at da Sagen kom til at foreligge for mig fra Koncessionssøgenes Side, fik jeg den Opfattelse, at der slet ikke var Tale om nogen Begrænsning i Servitutforpligtelsen. Den Opfattelse kan være mere eller mindre korrekt, det skal jeg ikke strides med det ærede Medlem om, men den Opfattelse havde jeg faaet. Da der saa blev Tale om, at man kun vilde give en Servitut paa 5 Aar, fandt jeg, at det hele ikke havde nogen Værdi, og saa sagde jeg: Nej, lad os holde paa 25 Aar, det er der dog nogen Ræson i. Det fastholdt vi saa i Krigsministeriet overfor Ønsker fra modsat Side.

Der næst sagde det ærede Medlem, at jeg havde i sin Tid anbefalet General Madsen til Kandidat i Randers. Det har jeg gjort. General Madsen var, da han traadte ind i Venstreministeriet, enig med dette om, at Spørgsmaalet om Københavns Befæstning skulde holdes ude af Forhandlingerne, indtil Forsvarskommissionen var færdig med sit Arbejde; og naar Forsvarskommissionen var færdig, skulde vi tage vort Standpunkt til Sagen, som den da kom til at ligge for. General Madsen stillede sig derfor ikke i Randers som Fæstningstilhænger eller Fæstningsmodstander, men paa det Standpunkt, som Venstre da stod paa, at Forsvarskommissionen nu var nedsat, og først naar den var færdig med sine Overvejelser, skulde man tage sit Standpunkt. Da han stillede sig paa et saadant Program, kunde jeg anbefale ham i Randers, og den Anbefaling har jeg aldrig fortrudt. Det er meget muligt, at hvis han havde været her til Stede nu, havde vi staaet som Modstandere, det tror jeg. Jeg antager, han vilde have haft samme Mening i som udenfor denne Sal. Det er mig bekendt, at han staaer paa, at vi skulle beholde Københavns gamle Landbefæstning. Det er muligt, at vi var komne til at staa som Modstandere, men det er før sket i Politik, at Folk have staaet sammen og ere komne til at staa imod hinanden og omvendt, deri er der ikke noget særlig mærkeligt.

Saa sagde det ærede Medlem, at han ikke vilde haabe, at det blev mig, der

vilde springe af, naar Forsvarssagen skulde ordnes. Nej, jeg havde ogsaa haabet og har heller ikke helt tabt Haabet om at kunne være med til at faa en Ordning af Forsvarsvæsenet her i Landet, fordi jeg mener, at vort Folk trænger til at faa den Sag i Orden for at kunne kaste sig over andre Opgaver. Jeg haaber; jeg kan være med dertil, men jeg kan ikke, for at komme med dertil, gaa ind paa alle mulige Forslag, som man fra anden Side fører frem; det vil det ærede Medlem heller ikke kunne kræve.

Slengerik: Stillingen, som den faktisk foreligger, er den, at Venstre i 1876 ikke vilde gaa med til faste Søforter ved København, og Stillingen i 1909 er den, at det ærede Medlem fra Ringkøbing vil gaa med til faste Søforter omkring København. Saa kan man selv drage Sammenligningen, og alle Omsvøb hjælpe ikke til at bortforklare den for det ærede Medlem uheldige Sammenligning.

Det ærede Medlem fortalte, at jeg skulde have sagt, at vi skulde bruge 55,000 Mand til dermed at opfylde vore Neutralitetsforpligtelser. Det har jeg ikke sagt, ikke med et eneste Ord! Det ærede Medlem maa jo vide, at jeg sagde, at indkaldes der 8 Aargange, kunne vi møde med 33,000 Mand, og naar vi fordele dem ligeligt paa begge Sider af Store Bælt, saa mener jeg, at vi have tilstrækkeligt til at varetage vore Neutralitetsforpligtelser. Men skulde vi ikke have nok derigennem, skulde flere blive nødvendige, saa kunne vi indkalde flere Aargange, men er det nødvendigt at indkalde flere Aargange, saa maa det ærede Medlem ikke bruge det Udtryk, at *det* saa er at skyde Spurve med Kanoner. Dette Udtryk er derfor kun et, der har hjemme i det ærede Medlems Fantasi og ingen andre Steder.

Med Hensyn til Historien om Penge-skabet, som jeg anbefalede det ærede Medlem at filosofere over, er det efter det Resultat, som det ærede Medlem er kommet til for Øjeblikket, klart, at det ærede Medlem ikke har filosoferet tilstrækkeligt endnu.

Borghjerg: Det forekommer mig, at denne Forhandling ikke kan gaa til Ende, uden at vi maa kræve Klarhed fra Regeringens Side over dens egen parlamentariske Stilling. Jeg tillod mig i Gaar at rette en Henvendelse til den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister om denne, men der er endnu intet Svar kom-